

5. Sydvestafrika-spørgsmålet: Høring af petitionærer (punkt 64).
6. Særlige uddannelses- og undervisningsprogrammer for Sydvestafrika: Beretning fra generalsekretæren (punkt 65).
7. Spørgsmål om områder under portugisisk administration (punkt 66):
  - a) Beretning fra det særlige udvalg om situationen vedrørende gennemførelse af deklARATIONEN om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger.
  - b) Beretning fra generalsekretæren.
8. Særligt uddannelsesprogram for områder under portugisisk administration: Beretning fra generalsekretæren (punkt 67).
9. Spørgsmål om konsolidering og samordning af de særlige undervisnings- og uddannelsesprogrammer for Sydvestafrika, de særlige uddannelsesprogrammer for territorier under portugisisk administration og undervisnings- og uddannelsesprogrammet for sydafrikanere: Beretning fra generalsekretæren (punkt 68).
10. Fiji-spørgsmålet: Beretning fra det særlige udvalg om situationen med hensyn til gennemførelse af deklARATIONEN om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger (punkt 69).
11. Oman-spørgsmålet (punkt 70):
  - a) Beretning fra det særlige udvalg om situationen med hensyn til gennemførelse af deklARATIONEN om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger.
  - b) Beretning fra generalsekretæren.
12. Tilbud fra medlemsstater om studie- og uddannelsesmuligheder for befolkningen i ikke-selvstyrende områder: Beretning fra generalsekretæren (punkt 71).
13. Særorganisationernes og de FN tilknyttede internationale organisationers gennemførelse af deklARATIONEN om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger (punkt 97).

Nedenfor omtales først de to koloni-afviklings-sager, der blev behandlet direkte i plenarforsamlingen, Sydvestafrika-spørgsmålet og den generelle koloniresolution, hvor efter 4. udvalgs sager gennemgås i kronologisk rækkefølge.

Sydvestafrika.

(Dagsordenens punkt 64).

Plenarforsamlingen påbegyndte den 5. december behandlingen af Sydvestafrika-spørgsmålet med forelæggelse af koloniu-dvalgets rapport vedrørende Sydvestafrika og af Sydvestafrika-rådets rapport.

På den 21. generalforsamling vedtoges med et overvældende flertal, der bl. a. omfattede de fleste vestlige lande, herunder USA, en resolution, ifølge hvilken Sydafrikas mandat over Sydvestafrika var ophørt, og området faldt under FN's direkte ansvar. Den dermed skabte mulighed for en enig og effektiv optræden fra FN's side på bredt grundlag er imidlertid hidtil ikke blevet udnyttet, idet de afro-asiatiske lande med støtte af de latinamerikanske, men uden støtte fra vestlig — eller for den sags skyld østlig — side på den 5. ekstraordinære generalforsamling i foråret 1967 fik vedtaget en resolution, der umiddelbart oprettede en administration for Sydvestafrika under ledelse af det såkaldte Sydvestafrika-råd, og anmodede sikkerhedsrådet om at tage passende skridt til at sætte rådet i stand til at udøve sine funktioner.

Sydvestafrika-rådet har, som det var at vente, ikke været i stand til at udføre de det tiltænkte funktioner, og dets virksomhed har i virkeligheden indskrænket sig til en forgæves henvendelse til Sydafrikas regering.

I. Debatten.

Debatten var præget af den i praksis totale mangel på bevægelse i de modstående standpunkter siden den 5. ekstraordinære generalforsamling.

Afro-asiatiske repræsentanter påpegede, at da Sydafrika nægtede at samarbejde med Sydvestafrika-rådet, måtte sikkerhedsrådet tage de nødvendige forholdsregler over for Sydafrika. Som repræsentativt for de afro-asiatiske landes synspunkter kan nævnes et indlæg af Æthiopiens ambassadør, der fremhævede — med adresse til latinamerikanerne — at man ikke længere kunne opretholde illusionen om, at Sydafrika kan formå til at samarbejde med FN, når blot det internationale samfunds kollektive vilje fik tid til at virke, og — med adresse til vesten — sagde, at de lande, der har magt og kan